

i

S V P P L I C A T I O N V M
P R O S I N G V L I S I N A V G V S T I S S I M A
C A M E R A I M P E R I A L I E X T R A H E N D I S P R O C E S S I -
b u s e x h i b i t a r u m , a n n e x i s v o t i s a c d e c r e t i s d e s u p e r h a b i t i s , v n à
c u m v a r i j s D e c i s i o n i b u s , R e l a t i o n i b u s , D u b i j s , C o n s u l t a t i o -
n i b u s q u e a d s i n g a l a s C o n s t i t u t i o n e s I m p e r i j p r æ f e r -
t i m m a n d a t o r u m .

T O M I Q V A R T I
P A R S P R I M A .

V O T V M I .

In causa primæ appellationis
L. contra R.

S V M M A R I A .

- 1 Actorum intellectus quis.
- 2 Nullitas, quin iudex secunda instantia in hoc casu ad diffinitionem causæ rectè procedere possit, quando & cur non existat.
- 3 Procuratoria cur iusta.
- 4 Ratio, quare causæ determinationi & sententiæ serena nihil ob stare putetur, quæ.
- 5 Formalia cur iusta.
- 6 Directam hereditatis petitionem esse institutam, vnde cognoscatur.
- 7 Directa hereditatis petitio quando & cur competat.
- 8 Causa totius negotij circa successionem vniuersæ versatur.
- 9 Regula, potior in gradu, potior est in iure, quando obtinet.
- 10 Hac actio etiam contra titulo possidentem vniuersali, locum habet.
- 11 Ius representationis ad nepotes fratrum se non extendit.
- 12 Protestationi super eo quod non apparet, non creditur.
- 13 Paria sunt non esse, & non apparere.
- 14 Protestatio non habentis ius, nil proficit.
- 15 Reus vnde hoc loco vnicè se fundet.
- 16 Consuetudine tales actus tam per se notorij, quàm partium confessione sunt certi.
- 17 Consuetudine & statuto sollemnitas testamentorum minui & mutari potest. Sed & iuri conformes sunt eiusmodi testationes apud acta, num. 18.
- 19 Acta ibi esse intelliguntur, vbi aliquid iudicis auctoritate fit. Nec hoc loco restium assignatio requiritur, num. 20. Comparaturque insinuationi donationis, ibidem.
- 21 Donationes inter virum & uxorem cur prohibita & quando prohibita intelligantur, ibi, num. 22. & quando sit valida, ibid. num. 24.
- 23 Donatio, quæ mutuo fit, non dicitur vana,
- 25 Conuentio siue pactum inter viuos, si ita fiat, vt altero decedente, alter sua bona habeat, & viciuim, valet idque in coniugibus, quando locum habeat, & quando non, ibid. num. 26.
- 27 Donationis mortis causa principaliter, due species, & quæ.
- 28 Donatio causa mortis, quando dicatur.
- 29 Requisita donationis mortis causa reciproca quæ.
- 30 Obiectiones actorum contra consuetudinem in Bmstatti quæ & quot.
- 31 Responiones reorum pro conseruanda dictæ ciuitatis consuetudine.
- 32 Tertij puncti affirmatio.
- 33 Iudices, assessores & arbitri, finito officio, in causâ principali testes satis idonei non sunt, sed suspecti.
- 34 Statuta loquencia in materia pœnali, non sunt extendenda, sed restringenda, idque quatenus obtineas, ibi. n. 35.
- 36 Queritur, an vltra pœnam statuto insertam, venias etiam annullatio actus, de qua statuti verba nihil habeant. Opinio Barto. & aliorum. Item ipsius arbitris quæ. ibid. nu. 37.
- 38 Nomen Amptmanni in testamento nē esse adscriptum, id, cum non sit de substantia inscriptionis, non attendendum.
- 39 Afferenti negatiuam, ad impugnationem scripturæ vel sollemnitatis, incumbit onus probandi.
- 40 Sollemnitate aliqua vbi opus est, presumitur interuenisse.
- 41 In dubio presumitur, Testatorem dispositionem suam iuri municipali conformem facere. Ratio huius quæ. ibi num. 42.
- 42 Omne dubium non interuenta sollemnitatis, tollitur propter antiquitatem, siue diurnitatem temporis. Ea quæ antiquitate existente, omnia requisita interuenisse presumuntur. ibid. num. 43.
- 44 Factum antiquum vnde colligatur.
- 45 Presumitur ex cursu temporis, testamentum Cardinalis incuria conditum fuisse de licentia Pape. 45.

Item consensus Capituli in alienatione bonorum Ecclesie interuenisse presumitur. *ibid.* num. 46. Itemdem presumitur in testamento praelati, consensus Episcopi precesisse. *ibidem.* num. 47.

48 In dubio pro testamento pronunciatur.

49 Notarius sine commissione iudicis, testium dicta & iurat, vt fidem faciant, recipere non potest.

50 De probatione facti antiqui, etiam imperfecte probationes valent. Item quanam probationes in antiquis sufficiant. *ibi.* nu. 51.

52 Operatio temporis quadraginta annorum que.

53 Effectus verborum enunciatiuorum & fama quis.

54 Probationes imperfecte quandoque probant.

55 Iudex diuersis probationibus ad vnum tendentibus, vel etiam singulis testibus, quando fidem habere potest.

56 Singula si non prosunt, cumulata tamen iuuant.

57 Dispositio iuris communis, in hoc casu que.

58 Iudici, si coram eo testamentum, vel donatio, vel alius actus insinuat. quid faciendum.

59 Testium dicta, cur contra producentes in dubio interpretanda.

60 Argumenta que aduersus producentes moueri possint.

61 Appellatio in dubio non presumitur deserta. Ratio que. *ibid.* Nec beneficium appellanti facile auferendum. *ibi.* nu. 62.

62 Effectus vnus est appellationis, causam scilicet & eius cognitionem ad superiorem transferre.

63 Appellatio licet non teneat simpliciter, in alio tamen tenet.

64 In decidendis causis quid faciendum.

65 Rationes appellantium, quare reus siue appellatus pro herede inutiliter se gerat, que & quot.

66 Quando locus est successioni testata, cessat successio ab intestato.

67 Consuetudine non potest remitti iusurandum.

1 **C**onstat ex actis, et coram inferiore iudice ut dicitur, in prima instantia, pro consuetudine eiusmodi iudiciorum, satis stricte & precipitanter, & quidem ore tenus processum esse. Quia tamen actio summarie proposita, et exceptiones, negando narrata, vel diffidendo, per inficiationem, loco litis contestationis obiecta, vt per Marant. par. 6. verb. *litis contestatio*, n. 4. *Gail. obs.* 73. nu. 1. lib. 1. vbi dicit communem. Insuper Replicatum, Duplicatum, & Conclufum in causa. Prius tamen probationum facta relatione auff das Gerichtsbuch daselbst. Puto, nullitatem adeo non extitisse, quin iudex secundae instantiae ad diffinitionem causae recte processerit, *Myns. obs.* 62. cent. 4. prout nec in sequentibus duabus instantijs, nullitatem processus vllam video.

3 Procuratoria iusta: Non enim obstare puto, quod defuncto appellato. Wendel Reinlein Ramminger se solummodo legitimauit pro filio & filia, tunc superstitibus ex primo matrimonio (vbi & maritus saltem constituit) pro liberis vero secundi matrimonij Tutores citati non comparuerint. Conclufum enim erat finaliter in causa aliquot annis ante mortem dicti Reinleins / Anno videlicet 72. 20. Maij. Sed is obijt demum Anno 74. Idem eoque nihil esse puto, quod obstat et causae determinati

nationi, & sententiae ferendae: praesertim si pro appellatis pronuntiandum fuerit: idque vigore Visitation Abschieds. Anni superioris 78. Accedit, quod contra dictos Tutores Mussen ergangen / Quod non puto attendi, ideo non faciendam mentionem in sententia, & iam in omnem euentum valide pronuntiandum esse. Formalia iusta: nisi quod secundum terminum, a iudice praefixum, duorum videlicet mensium, ad introducendam appellationem, per D. Schwarzenberger / vna iuridica serius sunt reproducti. De rigore itaque appellatio pro deserta haberi potest. Cum vero in hac primae appellationis causa, saltem duo ad introducendam appellationem, in altera vero tres sint designati menses, & sic ea in aequalitas minus, quam error scribentis forte praesumi potest. Et eo tempore, Anno videlicet 54. & circa; Procuratoribus in einer Vmstrag vix licerit ultra duos vel tres recessus habere, id quod D. Schwarzenberger testante prothocollo iudicij, in ipsa die finiti termini praeslitit: & statim subsequenti audientia dictos processus reproductit. Quod & aduersarius sufficere arbitratus est, qui se nunquam opposuit, sed ea reproductione, tanquam in termino, & pro stylo iudicij legitime facta, contentus fuit. Tanto minus itaque is defectus obstat, quin causae principalis merita discuti, & pro confirmanda priori sententia examinari possint. *Gail. obs.* 137. per tot. lib. 1. Ideoque iurisdictionem in hoc satis fundatam puto.

Que actio.

Institutam esse petitionem et hereditatis directam, facile intelligitur, tam ex libellis & grauaminibus omnium instantiarum, quam ex assertionibus partium. Ea competit et non solum, cum tota hereditas, sed & cum pars eius, licet minima petitur, *l. regulariter. cum l. seq. de petit. hered. l. 2. & per tot. si pars hered. per.* Et licet consequenter, instat Replicae, obiecta sit exceptio annullans & irritans reciprocam donationem siue institutionem: quia tamen in iam dictum finem & effectum, actum & petatum est, attenditur id ipsum, & libellus subsistit, *Abb. ca. 2. de libell. oblat. num. 23. glossa in S. aequ. verb. altius tollendi. ibid. Zas. Inst. de am. Re-* quisiua eius actionis sunt nota.

An vero probata.

Hic recordandum puto, totius negotij cardinem et vnice versari circa successionem, quae ius succedendi in bonis dictae Wergelins habuerit & sic solummodo de eius hereditate agi. Cum itaque ea decessit sine heredibus lineae, descendentes, vel ascendentes, consequens est, vt proximi transuersales admittantur. *Auth. cessante. C. de legit. hered.* Tunc enim locus habet regula potior et in gradu, potior est in successione, *tot. tit. Insti. de legit. agn. success.* Cum itaque plerique testium huius causae (quibus ne vnus quidem contradicit) vt puta 1. 2. 3. 6. 8. 9. deponant, saepe dictam Margaretham mortis tempore non habuisse proximiores cognatos nostris appellentibus, ipsa in intentio sua data erit, praesertim cum & probatum

batum sit appellantes dictam hereditatem animo adijisse (test. 1. 2. 3. 6. 9.) satis etiam patet ex actis, & confessione partis, Reum, siue Appellatum hereditatem, & in specie domum controverfam possidere pro herede. Licet enim iudicialis illa donatio vel institutio reciproca, contractus dici possit, & sic reum possidere titulo: quia tamen etiam eo casu tanquam contra titulum possidentem uniuersali, dicta actio locum habet, ut Couarru. pract. quest. cap. 12. num. 2. & seq. non putandum. Deinde quoad dictam proximitatem non refert, quod prima, secunda, & octiuius testes sunt consobrini, & partruales: sicque pari gradu distant à Margaretha. Quia eo tempore, quo defuncta est Margaretha, dudum obierat mater & parens dictarum testium, & solus Nicolaus Kneller, pater appellantium, & frater dictae etiam matris, tanquam proximus cognatus, superstes erat, id eoque; remotiores excludebat, per regulam vulgatam: Qui potior gradu potior est in successione. Tali enim casu cum fratribus solūmodo admittuntur filij & filiae fratrum & sororum, nec ius repræsentationis se extendit ad nepotes fratrum. *§. si autem cum fratribus, & §. si vero neque fratres. Authen. de heredib. ab intestat. venient. & Authen. post fratres. ibi glossa. C. de legit. hered.* Sic etiam nil releuat iudicialis protestatio Philippi. *§. hollen 17. Maij Anno 57. corā Hoffschtern zu Eydenein* facta ut habent acta secundæ instatiæ: Quia sibi & consortibus reseruat contra die Kneller vnd Kneller, sua iura postmodum proponenda. Et si enim hi tertij, sua, si quæ habebant, potiora iura deducere, & se in causa introumittere potuissent: tamen postmodum cessarunt, & post ibidem latam sententiam, nil quidem hæcenus de iure suo, vel docuerunt, vel egerunt, & sic protestatio seu reseruatio nihil operata est, sed euauit, cum allegata iura non extent. *l. si quis legauerit. de legat. 1. ibi Bart. & DD. & not. l. minor. §. fin. de euct.* Non enim debet credi protestationi super eo, quod non apparet. *l. apud eos. C. de fid. instrum. Wesemb. consil. 6. num. 23.* Et paria sunt, si non esse, & non apparere: Sed protestatio si non habentis ius, nil proficit. *l. si maior. C. de rescind. vend. l. tutor, de minor. Wes. consil. 58. nu. 26.* Inde concludo, Actionem probatam.

An Elisa.

15 Hoc loco vnice se fundat Reus, iam appellatus, ex actu illo iudiciali, reciproce donationis, vel institutionis, an vero per modum testandi, vel donationis causa sibi iniuicem voluerint, sua relinquere, Wendel & Margaretha, parum referre puto, dum ad effectum eundem vtrunque tendat, sintque tam iure, quam consuetudine tales actus validi. Consuetudine quidem hoc casu per se notoria, quam partium confessione certi, id vndique, perhibentibus actis totius causæ, & singulariter ipsorum appellantium assertionibus, præsertim articulo, 1. 2. 5. 6. 7. 12. 13. 14. 16. Ad ditionali, primæ appellationis, vbi passim testamenta vnd Bergab/ nuncupant, nisi quod ipsis hoc casu videatur deesse heredis institutio: quæ

tamen si opus esset, forte ex communi forma & stylo eiusmodi iudiciorum, nec non ipsis verbis dispositionis iure æquiualeanti, quæ mutuo institutionem ostendunt, aliquo modo elici posset. Cui nec refragatur seu potius subuenit tenor statuti Spirensis, 17. Ianuarij, Anno 71. producti. Et potest consuetudine & statuto solennitas testamentorum minui & mutari, ut late per Angel. de Cambellio. in tracta de testamen. gloss. 6. Sed & iuri conformes sunt eiusmodi testationes apud acta, per ea quæ ordinariæ in leg. omnium, C. de testamen. à Dd. traduntur. Vbi textus habet: *Securus erit, qui actus cuiuscunque iudicij, aut municipij, aut auribus priuatorum, mentis suæ postremum publicauit iudicium.* Et intelligantur acta si ibi esse, vbi sit aliquid iudicij auctoritate, Baldus & Iason. in leg. 2. num. 4. C. de edend. post gloss. in verbo, actio. Bald. in leg. illud num. C. de sacrosanct. Eccles. Wesenbec. consil. 28. num. 24. Nec requiritur hoc loco testium assignatio. Iason dict. leg. omnium. nu. 15. per ibid. allegat. Comparaturque is actus insinuationi donationis, gloss. leg. testamentum verb. solent. C. de testamen. Bald. & Dd. in l. C. de summa Trin. & si le Cath. Sin vero is casus pro donatione inter virum & vxorem reciproca potius accipiendus: quod & mihi non displicet, causa minus erit dubia: id enim fieri posse, sentit glossa in leg. licet inter priuatos. C. de pact. refert Petrus à Duennas, regula 221. limitat. 1. Licet enim donationes inter virum & vxorem, ne matrimonia sint venalia, & se spolient mutuo amore, iure sint prohibite, leg. 1. 2. & 3. de donat. inter virum & vxorem. Id tamen intelligitur, cum donationes sunt simplices, & non, quando mutuo vel reciproce fiunt. Dd. in leg. si pater puella. C. de inoffic. testamen. Ias. ibid. & Chassan. in consuetud. Burgun. rubr. 4. §. 7. verb. donations. Non enim ea dicitur donatio vana, quæ mutuo fit, ibidem Cassan. num. 2. Quodque inter coniuges donatio, hoc modo facta, si contingat alterum præmori, superstes habeat bona, sit valida, tenet Ias. post Cyn. Bald. Salic. & Modernos, in dict. leg. si pater puella. num. 2. per quatuor rationes. Idque in primis procedere, quando talis reciproca donatio facta est si nul, & eodem tempore, dicit Ias. nu. 7. Et ita tradit Ioh. an. Pyrrhus in suo tractat. de donatione mutua inter virum & vxorem per totum. Et Tiraquellus in leg. si vnquam, C. de reuocari. donat. Verb. donatione largitus, num. 132. & citra. Licet enim non valeat pactum aut conuentio inter viuos, de hæreditate viuents, secus tamen, si ita fiat, ut altero decedente, alter sua bona habeat, & vicissim. Idque præsertim in coniugibus hoc locum habet, quando æqualis sunt propè ætatis: secus, si alter multum senex, alter multum iuuenis. ibid. Tiraquell. numero centesimo trigesimo quinto. Quinimo & donatio causa mortis reciproca inter coniuges magis dici potest. Recensentur enim donationis causa mortis si principaliter duæ species. Vna quæ fit ab homine sano, qui nullo tenetur mortis vel alterius imminetis periculi metu. Altera vero, ob instans periculum. Sed alterutra harum donationum optime cadere inter virum & vxorem po-

potest, ita vt præmoriante vna coniuge, cõfirme-
tur donatio, & retrorahatur ad dicm donatio-
nis. *text. est in leg. si mortis causa. vltima, sic incipiente. ff. de mort. causa donat. l. si cum vxori. §. final. & duabus legibus sequentibus, de donation. inter virum & vxorem. Roland. in tractat. de donat. causa mortis, rub. 1. num. 5. ideoq; euentualiter in esse producta est, & dicitur vltima voluntas, Guid. Pap. decis. 543. vbi recenset octo genera vltimarũ voluntatũ, Chassan. in cõsuet. Burg. rubr. 7. §. 5. verb. ne ordinante. num. 3. Rolandin. in tract. de donat. causa mort. rub. 1. n. 1. Sed qd dicitur ¶ donatio causa mortis, quando duo, videlicet præmoriens superstiti faciunt donationem ad inuicem bonorum suorum, tenet Chassan. d. iam §. 5. verb. le testateur, num. 9. post Ioan. Fab. in l. 1. c. de inoff. donat. Cum itaq; talis actus iure sit validus & subsistat, prout & alias donatio omnium bonorum permiffa est, præsertim si fiat de bonis præsentibus tantum. *Castr. in conf. 339. circa fin. lib. 1. conf. 75. n. 2. lib. 2. Johann. à Lupo in repet. rubr. de donationibus inter vir. & vxor. §. 52. num. 10.* Idq; in donatione ¶ causa mortis reciproca inter coniuges, per rationes in dictis locis à Dd. assignatas, præcipue locum habeat: puto, eius insinuationem hoc casu apud acta iudicij factam, ad probandam veritatem actus, eiusque validitatem, sufficere.*

Sed iam ad instar Replicæ, quæ summam negotij continet, ab actoribus obijcitur: Primo, ¶ ultra hominum memoriam consuetudine inductum zu Umbstatt/ quod testameta vnd Wbergab/ cum consensu superioris præfecti in Drurheim actus iudicij insinuari debeant, & quod venientes contra eam consuetudinem & statuta provincialia, non solum puniantur multa pecuniaria, verum & inde subsecuti actus efficiantur nulli & iniutiles. Secundo consuetudinem esse, vt iudicialiter petatur decretum pro admissione inscriptionis, vnd werde darneben das Brtheilgelde/ erlegt. Tertio, his ita obseruatis demum fieri inscriptionem, cum specificatione nominis Præfecti, qui cõsensum adhibuit: simul & nominũ Schultheiß vnd Schöpffen. Quarto, sed nostro casu inscriptionem non factam cum consensu Præfecti, nec nomen eius insertum actus iudicij. Quinto, non solum das Brtheilgelde/ nec secutum esse decretum. Sexto, nomina Sculteti vnd Schöpffen nõ adscripta. Septimo, ignotam manum scribentis. Octauo, communem esse apud seniores eius loci opinionem, nisi omnes istæ solennitates obseruatæ reperiantur, inscriptionem nullius esse roboris, sed inualidam.

Ad primum & secundum ¶ quod attinet (qui continentur 2. & 5. additionali, item 2. & 7. declaratiuis articulis) asseruntur hi diuersimode à nonnullis testium. Quartus enim dicit, sibi recordari 30. annis ita obseruatũ. Quintus, solches sey allererst innerhalb eines Jahrs von den Amptleuten auffgericht worden. Sextus, es sey also gehalten/ so lang im gedenc. Septimus, so lang er bey dem Gericht/ bey 40. Jahren/ gedencet es also. Octauus deponit de triginta annis. Nonus dicit, Es sey von Pleickart & Landschaden/ Fauch in Drurheim/

vor 30. Jahren erstlich also der Bewilligung halber gesetzt worden. Et hoc ipsum confirmatur testium dictis ad 4. additionalem. Item sextum & septimum declaratiuum, vbi deponunt 4. 5. 6. 7. 8. 9. testes, tenorem eius mandati siue statuti annuati esse prædictum subditis, An vero id ipsum eotẽpore, quo reciproce testati sunt: Iens & Margaretha, necessario & strictè obseruandum fuerit, non recordantur testes. & sic non probant, eam consuetudinem existisse sub id tempus.

Tertius punctus, de expressione nominum, affirmatur per quartum testem: Sed deinde ad 4. 5. declaratiuos, & sextum additionalem dicit, se tanquam Scultetum zu Zentern/ nunquam aliter auduisse, quam quod sufficiat, das Schultheiß vnd Gerichte in der Einschreibung gesetzt werden/ vnd derselben keiner namen in specie zubenennen von nöten sein. verstehe sich/ es sey zu Umbstatt auch also Cõcordat quintus testis, Schultheiß zu Steffelt/ sey nit von nöten/ den Juncckern mit namen in specie zuuermelden. Sic & septimus testis, einer des Gerichts zu Umbstatt / ad interrogatorium quintum, & ad decimum sextum declaratiuum, nescit an specificatio nomũ in requiratur. Et licet ¶ sextus testis dicat, se aliter non scire, & quod putat ita fieri, prout tertius & quartus declaratiui continent. Est tamen eius depositio dubia & confusa, aliquando de tẽpore viginti annorũ, quo ipse fuit ein Gerichtsmann zu Umbstatt/ aliquando de 40. annis deponit: Et tandem ad 16. declarat. se nescire dicit, nunquam enim talem casum contigisse. Cumque ad patrocinandum sententiæ latæ zu Umbstatt / vbi vnus iudicij ipse fuit, eius dictum tẽdat, si q; magna ex parte singularis, eius dictũ non magnificandum puto. Iudices enim, ¶ Assessores & arbitri, finito officio in causa principali, testes satis idonei non, sed suspecti sunt, tanquam cupidi sententiæ tuendæ in l. ne arbitris. C. de arbit. arg. l. eos. C. de appellat. c. statutum ibi glossa 2. q. 5. tenet Alberic. de Maletis in tractat. de testibus ca. 4. num. 30. & Nellus de S. Gemignano, in eod. tractat. p. 1. num. 31. Quod vero (quarto loco) non obseruantes eam consuetudinem & statuta (secundum contenta 8. 9. 10. declarat.) hactenus, & quidem ultra hominum memoriam, & fuerint puniti, & ipse actus pro nullo & inutilli habitus, non inuenio probatum. Licet enim dictus sextus testis in genere ea vera dicat: tñ quandoque præsertim ad 14. additionalem, suam ignorantiam quoad tempus immemorabile fatetur, vnd sey bey seinen Zeitten nit geschessen/ das ein Testament/ ohne Erlaubnuß für vnreiffzig gehalten worden. Septimus testis dicit, octauum & nonum articulos veros, sey also gehalten / so lang er bey dem Gerichte gewest. Sed postea ad 14. additionalem (sibi contrarius) es hab sich bey seinem gedencen nicht zutragen / das dergleichen für vnreiffzig gehalten worden wehren. Huic (quod videlicet poena nõquã cõmissa, nec casus vnquã contigerit) concordant omnes fere testes. Sicq; articuli huius puncti non modo non sunt probati, sed & aperte repugnant tenori der Gebott vnd Verbott / siue Spi-
ren.

rensum statuto, ab ipsismet actoribus producto. Ibi non nisi Schultetis prohibetur, ne in scio prefecto ad acta recipiant die *übergaben* / sub pœna 30. *Hündt Heller*: Quæ lex & pœna non nisi eos respicit, in quos, vel quorum intuitu est promulgata: statuta enim ꝑ loquentia in materia pœnali non sunt extendenda, *vt per Afflict. decis. 21. nu. 5. Sed & cum à persona ad aliam extensio faciendâ est, Bolognin. Consil. 42. num. 67. sed restringenda. Wesemb. consil. 6. num. 136. Dyn. Iohann. And. c. odia. de reg. iur. in 6. idque non tantum cum ab vno casu ad alium, vt per Afflict. decis. 12. num. 5. Sed & cum ꝑ à persona ad aliam extensio faciendâ est, Bolognin. consil. 42. num. 67. Bart. in l. multa. de conat. & demonstr. Bald. leg. 1. in. 3. opposit. C. de his que pœna nominis, & cap. Hainrichman consil. 1. num. 568.*

Deinde seposito queritur: An ultra pœnam ꝑ insertam statuto, veniat etiam annullatio actus de qua statuti verba nihil habeat? Hic, omissis 36 ꝑ superfluis, ex doctrina ꝑ *Bar. in l. prator ait. §. 1. nu. 3. de noui oper. num. qui distinguit aliquot casus, cū quo transeunt Casstr. Imol. Alex. qui ibidem multa ad hoc allegant: sentiendum puto, hoc casu statutum siue mandatum Spirensis, prohibens inscriptionem fieri sub pœna imponenda facienti talem actum, commissâ pœna, actum manere validum, & non annullari, idque per rationem Bartol. in quinto membro dicta distinctionis, vbi vult, quando nullitas actus, non eius, cui pœna tantum imponitur, sed alterius præiudicium respicit, tunc actum non esse nullum, per iura ibidem allegata. Et licet Raphael Cuman. eam distinctionem Bartol. non probet. Sed indistinctè velit, actum non annullari, propter impositionem pœnæ, per l. quamuis. & ibi notat a per Dd. de in ius voc. vbi dicit: licet libertus incidat in pœnam propter vocationem patroni in ius, tamen non esse, quod ipsa vocatio annulletur; Item, quod debeamus altero esse contenti, vel pœna, vel annullatione actus. Quam opinionem Iason ibid. num. 11. amplectendo, dicit optime defendi posse. Tamen in proposito & Bartol. & Raphaelis opiniones conueniunt, vt patet ex iam relatis. Et quidem hæc questio tanto minus hic negocij faceffet, cum liquido non cõstet sine præiudicio præfecti, nostram inscriptionem factam esse: sed potius ex actis colligitur, pœnam ob hoc nunquam solutam vel exactam, & consequenter nec commissam, multo minus actum annullandum esse.*

An vero (quod quinto loco videtur obiectum) inscriptio facta sit irrequisito Amptmano: constat quidem ex copia extracti des *Berichtsbusch* / 38 ipsius nomen ꝑ adscriptum non esse: Sed hoc nõ attendendum, nec esse de substantia inscriptionis, proxime satis ex probatis demonstratum & liquidum puto. Ad requisitionem & consensum des *Oberfauths* quod attinet, cum eam non esse factam, & sic scripturam non solennem, actores toties asserant, & principaliter ex eo se fundent, probationis onus ipsi vt ferant, conuenit. Asserenti enim ꝑ negatiuam, ad impugnationem scripturæ vel solennitatis, incumbit, onus pro-

bandi, dicit Bald. in l. si post diuisionem. 3. notab. de iur. & fact. ignor. per ibid. alleg. Sed hoc esse præstitum ab actoribus, ex actis nullibi patet. Quin potius ex probatis & adminicularibus præsumptionibus eius contrarium magis elici potest, (posito etiam, tunc temporis, Anno videlicet tertio, illam consuetudinem siue statutum certo extitisse, de quo tamen non constat, & sic superfluum esset, multa de consuetudinum materia mouere) Vbi enim ꝑ aliqua solennitate opus est, præsumitur ea interuenisse Bal. in l. cum virum. num. 7. versic. hoc sequitur. de fideicommiss. notatur in leg. sciendum de verb. obligatio. Et in specie dicit Alexand. consilio 15. num. 47. part. 4. In dubio ꝑ præsumi, testatorem 41 suam dispositionem iuri municipali conformem facere, late Ias. consilio 1. num. 41. lib. 1. Idque præcipue ꝑ propter antiquitatem siue diuturnitatem 42 temporis, qua tollitur omne dubium non interuentæ solennitatis: ea enim ꝑ antiquitate existente, omnia requisita interuenisse præsumuntur, notatur in cap. sicut. de re iud. & dicta. l. sciendum. de verb. oblig. Dec. consilio 409. n. 7. Alex. consilio 1. num. 1. 20. lib. 4. Et intelligitur ꝑ factum antiquum 44 (quod est 40. annorum) auctoritate & decreto Iudicis Alexand. consilio 79. num. 5. Ancharan. consilio 136. num. 2. Alexand. consil. 15. num. 9. lib. 3. Ideoque etiam ex cursu temporis ꝑ præsumitur testamentum 45 Cardinalis in curia conditum fuisse, de licentia Papæ: Et cõsensus ꝑ capituli in alienatione bonorum Ecclesiæ interuenisse. Dec. d. consil. 409. num. 1. 2. Aym. Crauett. de antiqu. tem. libr. 3. num. 30. 31. §. vidimus. & fere per totum eum librum. Sic in testamento ꝑ prælati præsumitur consensus Episcopi præcessisse. Gabr. libr. 1. de præsumptionibus. conclus. 1. n. 7. In simili consuluit Zas. consilio 1. nu. 38. & seq. libr. 1. Grammat. decis. 79. n. 2. & Dec. ibid. allegat. Quia in dubio ꝑ pro testamento pronuncianum, vt per 46 Wesembec consil. 75. nu. 46. 47. Bartol. in d. l. testamentum. ibi additiones. Verb. testamentum. C. de testam. Et Licet Notarius ꝑ sine cõmissione Iudicis testium 49 dicta & iurata, præsertim die non iuridica, recipere non possit, vt fidem faciant, Iohann. Crotus in tractat. de testib. part. 7. n. 36. & in addit. ibi. in verbo, Notario.

Tamen prædicta præsumptio solennitatum interuentarum, accedentibus alijs adminicularibus circumstantijs aliquo modo iuuatur extrajudiciali hac licet alias, vt dictum, in ualida testium depositione, (debuerat enim *letis* per commissionem ad futuram memoriam eos facere examinari, sed rustico errore putauit idem esse) præsertim cum hic de probatione facti ꝑ antiqui agatur, 50 vbi etiam imperfectæ probationes valent, Zas. consil. 5. lib. 1. num. 2. & consil. 15. num. 3. lib. 2. & est generalis conclusio, ꝑ quod in antiquis probationibus leuioribus & faciliores sufficiant: item sufficit & probatio per indicia & coniecturas, nec non præsumptiua & adminicularis, multa allegat Aym. Crauetta de antiqu. temp. part. 1. num. 30. 31. Licet autem tempus quadraginta annorum à plerisque nõ dicatur de antiquo, vt sufficiat in materia probationis, operabitur tñ ꝑ tale tēpus, vt facilius habeatur 51

tur plena probatio: Ideo licet verba † enuncia-
 53 tiua, aut fama non bene probant post tempus
 quadraginta annorum, probabunt tamen ali-
 quid, & plus quam semiplenè, latè *Crauet. d. tract.*
 54 *part. 1. nu. 5.* Quodque † imperfectæ probationes,
 iunctis coniecturis, non tantum adminiculen-
 tur, sed probent, multis authoritatibus deducit
Zaf. in d. consil. 5. nu. 16. Et Gabr. Commun. conclus. verb.
 55 *probatio conclus. 1. nu. 34. 35.* Et potest iudex † diuer-
 sis probationibus, ad vnū tendentibus, vel etiam
 singularibus testibus fidem habere, si ex illis in
 credulitatem ducitur, dicereturq; captiosus Iu-
 dex, qui hisce non crederet, refert ex *Socino. Ca-*
strensi, Bartolo & Alexandro Zaf. consilio 1. n. 24. lib. 1.
 Quod vero præsumptioni, quæ resultat ex actis
 instantiarū, & libro Iudicij, vel actis, sit standum,
 accordent duo hi testes instrumentati, hisq; opi-
 tulentur non puto esse obscurum, iurati enim de
 sua præsentia, cum certa causa dictorum, verifi-
 milia, de consensu & præscitu deß *Saiths* / alijsq;
 circumstantijs concorditer deponunt. Quæ
 56 itaque † singula si non prodessent, cumulata ta-
 men inuabunt *Wesemb. d. consil. 75. nu. 46.*

Deinceps, cum sexta obiectio, quæ consistit
 super mera negatiua, videlicet, nō esse depositam
 pecuniam (dictam *das Brthelgelt*) nec ad peti-
 tionem pro more fiendam, interpositum decre-
 tum scabinorum (inquam) non sit probata, sed
 nude ex litera inscriptionis allegata: Arbitror, ex
 iam præmissis satis liquere, longe validioribus
 præsumptionibus & argumentis, quam vt appel-
 lantes prætendunt, etiam hanc partem obiectio-
 nis dilutam esse.

In primis vero cum ex actis nullibi constet nec
 probetur, talem solennitatem, vi certæ consue-
 tudinis nempe inscriptionis, eo loci viguisse, id-
 57 eoque dispositioni † iuris communis insistendū,
 quæ est, quod in tali donatione, eiusque insinua-
 tione, iudiciali non requiratur, vt Iudex aliquid
 decernat, etiam parte non citata, *Gab lib. 2. verb. ci-*
ratio. conclus. 1. limit. 41. num. 398. & sic non requi-
 ratur decretum Iudicis. Quando enim testamen-
 58 tum, † vel donatio, vel alius actus insinuatur co-
 ram Iudice, non est necesse, quod aliquid Iudex
 dicat vel faciat, sed sufficit, quod eo præsentē fiat
 scriptura in actis, per ea quæ allegat *Iaf. d. l. omnium*
4. C. de testam. Idque tum maxime, cum tempore
donationis nulla fuit controuersia vel contradi-
ctio, & sic non constat, quod tum quis se oppo-
suisset Iaf. d. iam loco & cons. 51. col. 2. vol. 1. Gabriel late
lib. 3. verb. Donatio. concl. 1. num. 50. & seqq. Et posi-
 to, quod dicta consuetudo satis probata esset, ta-
 men potius interuentio vel obseruatio sollenni-
 tatis, quam omissio præsumenda foret, per *supra*
dicta.

Huc etiam id, quod septimo & octauo loco
 de specificatione hominis, & manuscriptoris (de
 quibus æque nil extat in *d. libro.*) obiectum est,
 breuitatis studio refero.

Quod vero tandem à nemine hominum ali-
 ter vnquam visum, nec à seniorioribus & præ-

decessoribus dici auditum, quam quod vltimè
 tempus immemorabile, ita vt appellantes asse-
 runt obseruatum, alias actus pro nullis semper
 fuisse habitos, &c. Susceperunt in se huius
 puncti probandi onus Appellantes, prout & alias
 tale tempus de cuius initio memoria non extat,
 probare debet is, qui suam inde fundat intentio-
 nem *Curt. Iun. consilio 90. in fin.* communem dicit,
 & refert *Villalob. lit. T. numero 15.* Sed eam probatio-
 nem posse fieri per testes, non ambigi puto (li-
 eet quoad scripturas & instrumenta, diuersum
 statuatur) ita tamen, vt eiusmodi testes deponāt,
 quod toto tempore eorum memoriæ vsque in
 præsens tempus ita sit, & sic audiuerit à suis maio-
 ribus, qui maiores etiam à suis maioribus prius au-
 dierant: & quod communis opinio ita sit & fue-
 rit, & quod nunquam viderint aut audiuerint
 contrarium. Hanc communem esse Doctorum
 opinionem, dicit *Balb. de præscription. 2. part. prin-*
cip. quest. 6. num. 24. Gabriel. lib. 5. verb. præscriptio. con-
clus. 1. num. 81. vbi latissime. Quamuis autem sentiāt
 sufficere probationem famæ tantum, vel quod
 communis sit opinio, memoriam in contrarium
 non extare, per plura allegata per *Gabriel. in iam ci-*
tato loco. tamen omnia testium dicta si discutiam
 & perpendam, non inuenio, vnum vel alterum
 dictorum modorum probandi tale tempus im-
 memorabile sufficienter præstitum. Articulos e-
 nim ad hoc destinatos, nempe 4. 5. 6. & vltimum
 generalem, Additionales: 9. 10. & 16. declarati-
 uos, plerique testium se ignorare fatentur. Nec
 puto sufficere, quod sextus & septimus testes di-
 cunt, aliter se non audiuisse. Nondum enim per
 hoc satisfit vni ex supra dictis modis, præsertim
 cum hi testes in suis depositionibus sint varij &
 suspecti, suamque, & à se in priori instantia sen-
 tentiam latam, tueri satagant. Nec vnus quidem
 reperitur, qui vltra memorialem & conformem
 obseruantiam, quoad annulationem actus, affir-
 met, sed imo contrarium potius non obscure te-
 stentur, vt supra ostensum, quo me refero. Accedant
 quorundam assertiones, dicentium: *Vor*
*Jahren sey es tieferlich vnnnd schlecht zugangen/
 nachmals Enderung vnnnd Besserung angericht
 worden. Ein Ampmann machts anders dā der an-*
der. 12. (vt puta testes 4. 5. 9.) Hinc igitur constat,
 depositiones & dicta testium assertioni partis
 male conuenire, Quæ dicta appellantes impu-
 gnare non possunt, cum ab ipsis sint producti &
 approbati. Quinimo contra ipsos in dubio inter-
 pretanda, iuribus vulgatis, prout & tertius testis,
 ex actis & probatis, multis rationibus erroris cō-
 vincitur qui & singularis est. Huius enim † testis
 depositioni aduersatur: Primo, *das Gerichts buch,*
 Secundo, consuetudo loci cum alias habuisset
 vsum fructum, & sic frustranea fuisset inscriptio.
 Tertio toties, quoties iterata præstatio deß *den ef-*
terns. Quæ omnia sunt facta, antequam hic te-
 stis famulatus est dicto *Lenzen.* Quarto, post obi-
 tum *Mergetins* coram *Gerichte zu vmbstatt* data
 acta & sententia, vt secundæ appellationis. *Quin-*

to, testamentum Elisabethæ. Sexto, refectiones domus & meliorationes fundorum, vt per testes.

Omissis itaque & alijs nonnullis argumentis, quæ ꝑ moueri huc possent, vt puta. An non Iudices à quo, loco Domini Episcopi, tanquam auctores dicti statuti, habendi sint legitimi eius interpretes. Deinde de diuerso eius vsu, cui & ipsi renunciarunt, non constat, nec probatum. Item An non dictum *Dorff vnd Berichtsbuch* ad Curiam Episcopi translatum, inde se Iudices, *neben dem Landfauth* informando, sententiam statuto & consuetudini præfisci temporis conformem tulisse præsumantur. Item, sicut statuta & consuetudines diuersimode causantur, nec sunt hoc casu confundendæ: An ex hoc appellantes aliquo prætextu se fundare possint, cum de probatione neutrius, prout asseritur ex actis, constet. Item, an videatur necessarium esse, vt ex officio iniungatur reproductio des *Dorffbuchs*. Siquidem non tantum in priori, sed & hac instantia 25. Augusti Anno 63. in originali exhibitus est liber, cuius extractum apud Acta per Lectorem collationatum & subscriptum habetur. In qua editione non animaduersi sunt eiusmodi defectus qui reputati sunt aliqua nota digni. Nec postmodum tales sunt allegati ex aduerso, vt verisimilis fraus & suspicio præsumi possit. Sed mihi nõ displicebit, quicquid Dominis in hoc puncto visum fuerit.

Concludo tandem, Actionem quidem, exceptionibus. Reorum siue Appellantum elisam, eas vero per ea, quæ Replicæ loco obiecta sunt, minime subuersas esse. Ideoque pronunciandū, in priori proxima instantia bene pronunciatum, & male appellatum. Cumque ego appellationis defertionem non attendam, nec appellantes temere vel litem mouisse vel appellasse putem, ex his & alijs nonnullis causis expensas compensabo, Saluis votis Dominorum.

Secundæ Appellationis.

Procuratoria iusta, quæ ita se habent, vt in primæ appellationis causa ostensum, Nec formalia deficiunt. Nulliter in prima instantia processum, ideoque ea acta postmodum recte cassata & annullata existimo. Licet enim videri posset, appellationem à prima sententiâ lata zu *Umbstatt*, pro deferta fuisse habendam, dum ex actis non satis liquet, quando ea post interpositionem demum introducta sit. Et in puncto nullitatis non potuisse pronunciari, propter defertionem. Post interpositam enim appellationem fere toto anno cessauit appellans, non introducendo appellationem, & sic se arctando. vt impossibile fuerit, intra annū prosequi & finire appellationem. Et constat, plerunque Consistoria Principum breuiorem habere terminum, sex mensium: & audiam in specie quod hoc loco zu *Eudenheim von einem Hoffgericht zu dem andern* debere anhengig gemacht werden. Tamen Iudicem secundæ instantiæ recte & non nulliter processisse puto: siquidem ex actis de ea defertione liquido non constat: imo à partibus nunquam reuocata est in

dubium. Habent quoque acta, 19. Maij Anno 50. omnium primo litem cœpisse, & dum aliud tempus vltius nõ exprimitur, innuunt, eadem die, qua propofita est actio, simul fuisse definitiue pronunciatum. Deinde dicunt Acta, quod destinatus sit terminus, nach dem die Appellation angebracht vnd pro edendis actis compulforiales erlangt: quo termino, videlicet 11. Aprilis Anno 51. producta esse acta, & super nullitate processus querelatum. Et sic puto, introductionem appellationis non ad hunc vsque terminum dilatam, sed intra tempus latæ sententiæ, & propofitæ actionis nullitatis, vt decet, prosecutionem, imprimis cum non sit opposita nullitas à parte, esse factam. In dubio enim ꝑ appellatio non deferta præsumitur *Castr. in l. 1. num. 4. si quis cautio. iud. fisci cau. fact.* quia, inquit, hoc minus videtur partibus præiudicare: Ideo debet Iudex in dubio pronunciare, non esse desertam: *Dec. consilio 83. num. 7. & consil. 445. nu. 45. Vant. tit. quib. mod. sent. null. & c. nu. 128.* Nec facile ꝑ beneficium appellanti auferendum, *Dec. consil. 356. nu. 1. Wesemb. consil. 43. num. 162.* præsertim hic vbi de introducendæ appellationis termino, vel Iudicis, vel statuti, nil constat, & simus in dispositione iuris communis, vbi datur annus. Vide *Guid. de appell. fol. 38. Marant. fol. 601.* quia aliud esset in causa appellationis ad Cæram factæ, vbi locum habet *Ordinatio. tit. 30. de sex mensibus.* Et licet dicto tempore & termino, super nullitate tantum fit actum, nullitas vero non, sed grauamen duntaxat per simplicem appellationem deuoluatur: quia tamen appellatum à definitiua, nullitas etiam tacite dicitur deuoluta, adeo vt super ea cognosci possit. Is enim ꝑ est vnus effectus appellationis, scilicet causam, & eius cognitionem ad superiorem transferre, vt per *Innoc. in c. dilecto. nu. 2. ante finem de appellat. Guid. Pap. in tractat. de appellat. nu. 37. Petr. Iacob. rubr. 43. nu. 40.* dicit: Licet appellatio ꝑ non teneat simpliciter, at tamen tenet in hoc, quia Iudex ad quem appellatum cognoscet incidenter in causa appellationis de nullitate. Non itaque puto, Iudicem secundum pronunciando super nullitate, & partes admittendo, vt de nouo agant, vltius procedendo nullitatem commisisse: prout in decidendis ꝑ causis non debemus de huiusmodi nullitatibus nimis esse solliciti, sed magis curare, vt finis litibus imponat, vt per *Gail obseru. 42. n. 5.* Nullitates itaq; in duabus recentioribus instantijs nullas esse dico.

In actionis genere propofito non discrepant causæ vtriusque appellationis, nisi quod hic totalis, ibi vero ad partem hæreditatis petitio instituta est. Probationes Actorum siue appellantium hic non meliores sunt prioribus, imo non æquabunt eas, cum sint infirmiores. Rei & appellati nituntur iisdem fundamentis & probatis. Ideoque non minus hic elisa actio, quàm in præcedenti causa, eaq; late iura relata iterum deducere superfluum puto, nec conuenit. Ideoque huc refero omnia motiua & argumenta, quæ in præcedenti causa primæ appellationis sunt adducta, cum vtraque ex eodem

eodem fonte descendat, eodemque iure dependat. Et concludo per omnia pronuntiandum esse, vt ibidem.

Saluis votis Dominorum.

D. N. In prima causa appellationis, nullitates nullæ. Formalia. Præstitatus fuit Appellanti-
bus terminus duorum mensium, quod cum &
iure communi, & propter ordinationem præci-
se sit seruandum, alias pro deserta habenda ap-
pellatio: Deserta ideo esse dicendum hanc cau-
sam. Sed non putat attendendum hic, quia proxima
sententiam à qua sumus cõfirmaturi, *Mynf. obfer. 60. cent. 2. Gail. lib. 1. obfer. 137. num. 2.* Actio vt
referens. Sed appellantes ab intestato sibi ius cõ-
petere in domum relictam à *Weichen Mergel* sua
cognata prætendunt: Item Reum siue appella-
tum pro hærede inutiliter se gessisse contendit
66 Propterea ꝑ quod dispositio illa facta von dem
Gericht: (neque enim testamentum proprie dici
potest, cum desint solennitates, præsertim hæ-
redis institutio) nullam vim habeat, vt puta, quia
consensus desj *Fauths am Brurheim* non præcel-
serit: Item quod non fuerint adscripta nomina
desj *Schultheissen vnd Schöpffen*: Nec constat, à
quo illa dispositio siue gemacht sit ad acta publi-
ca delata. Quare ea dispositione non subsistente,
Reum frustra putare, s. hæredem esse & ideo pro
hærede se possideri. *l. pro herede de petur. hered. Quod*
si ita esset, probata consisterent requisita. Sed
quoad posterius, pro herede scilicet, tantum sine
titulo Reum dicta bona possidere, longe secus se
habet, vt ex eiusdem replica constat, qua elidit
67 tur intentio Actorum. Nam quamdiu ꝑ locus est
successioni testata, cessat successio ab intestato.
quamdiu de reg. iur. Ac Reus quidem, illam inscrip-
tionem in Acta factam esse Anno 3. probasset, si
non examen duorum testium esset validum. Nam
aut (sed vix sustineri possunt) testes ante depõ-
sitionem iurarunt, vel non gl. & *Dd. c. iudices. C. de*
offic. deleg. l. omnes ibi Bal. l. c. de feriis. Wormsb. lib. 1.
68 *de testam. obf. 2.* Nec potest consuetudine ꝑ remitti
iuramentum. Verum etsi nulla ratio habeatur e-
ius examinis, tamen sufficit inscriptio: & non
probat, eam solennitatem tunc fuisse requisi-
tam, sed potius contrarium ex testibus liquet,
quia paulatim emendata: & præsumitur magis
pro, quam contra scripturam eam: habet enim
speciem publicæ scripturæ. Eodem facit, quod
Iudices secundæ instantiæ pro illa scriptura pro-
nunciarunt, & Iudices primæ instantiæ male iu-
dicassent. Ac cum ipsi librum inspexerint, ideo ar-
gumento est, eas solennitates tunc non fuisse re-
ceptas. Putat, quod dicta dispositio pro valida
habenda. Inde infert, non esse dubium, quin se-
cundum testamentum, quod solenne est, valeat.
Verum Reus institutus hæreditatem eam iusto
titulo acquisiuit & possidet: Quo fit, vt intentio
Actorum sit elisa. Ideo pronuntiandum, in necht
vergangener Instanz bene iudicatum, male ap-
pellatum. Expensas, quia causam videantur Ap-

pellantes litigandi habuisse, vult compensare.

In causa secundæ instantiæ per omnia, vt *supra.*

D. N. Causam putat desertam, vt per *Gail. ob-
fer. 140.* Quia tamen Iudex pronuciare potest,
vbi prior cõfirmanda est, *Gail. obfer. 137.* Ideo vult
& in hac causa pronuciare. Quandoquidem ve-
ro à referentibus fufe & late merita & requisita
causæ & actiones, non solum primæ, sed & secundæ
Appellationis discussa sunt, & ipse sit eius sen-
tentia, plane concludit cum illis, addendo, neq;
Actionem per Replicas Reorum esse elisam. Ex-
pensas vult compensare.

D. N. Ex rationibus & iurium fundamentis à
Referentibus adductis, sentit in vtraque causa
pronuciandum, vt per ipsos. Expensas om-
pensat.

D. N. Quia causa tota per Referentes discussa
& percursa, etiam obiter, quæ incidere videban-
tur, diligenter agitata & remota, ne actum agat,
illis simpliciter accedit.

D. N. similiter cum Referentibus, propter con-
suetudinem allegatam non probatam tempore
testamenti contra Appellantes pronuciandum
putat compensatis expensis.

Sententia.

In sochen der Kneiler/ Appellanten/ eins/ wi-
der Wendel Kleinlein. Jes dessen Erben vnd
deren Vormünder / in actis benannt/ Ap-
pellaten andern Theils/ primæ Appellatio-
nis/ ist allem fürbringen nach/ in Recht erkannt/ daß
durch Richter in chst vorgehender Instanz wol ge-
rhetit/ vbel davon appelliert. Die gerichts/ offen ge-
einander auß bewegenden Ursache/ compensirende
vnd vergleichende.

In causa secundæ Appellationis, per omnia in
eadem forma.

V O T V M II.

In causa

Episcopi L. Appellantis

Contra.

A. de la V. & filios.

S Y M M A R I A.

- 1 Appellationis remedium non ad defensionem iniqui-
tatis, sed ad præsidium innocentia institutum est.
- 2 In Camera quando libello appellationis, siue graua-
minibus reiectis, causa pro conclusa acceptatur, &
diffinitiuè pronuciatur, idque in alijs obseruatur.
ibi num. 3. 5. 6. & 7.
- 3 Semel capitulatum vel interrogatum, non vltius est
capitulandum siue interrogandum.
- 8 Cur obiectio Apellantis iam non habeat locum.
- 9 Exceptio non infringens sententiam, obijci potest et-
iam post sententiam.

CVM appellationis ꝑ remedium non ad de-
fensionem iniquitatis, sed ad præsidium in-
nocentia institutum sit. cum speciali. S. porro. de ap-
pell. c. ad nostram ibi gl. eod. tit. Ideo tam ius commu-